

Floris Italianer

Directeur Hartstichting

Voorzitter Alliantie Nederland Rookvrij

LANGER GEZOND LEVEN IN PLAATS VAN PREVENTIE

Preventie gaat vaak over voorkomen of verbieden. Het gaat gepaard met waarschuwingen, al dan niet met opgeheven vingertje, of met de dreiging van vreselijk gevaar of ziekte en het inperken van de bewegingsvrijheid van mensen. Wie heeft daar nu zin in?

Zwitserslevengevoel

De inkt van het door de Kamer goedgekeurde Preventieakkoord van staatssecretaris Blokhuis is nog nauwelijks droog. Een historische samenwerking tussen maatschappelijke partijen en overheid is met veel ploeteren tot stand gekomen. Waarom hebben we eigenlijk zo hard moeten vechten voor maatregelen die bedoeld zijn om volgende generaties in een gezonde omgeving op te laten groeien? Waarom werd het debat in de Tweede Kamer voor de zomer een aantal malen uitgesteld en waarom probeerden sommige partijen een aantal van de voorgestelde maatregelen af te remmen? Het lijkt er op dat we het in Nederland, het polder- en gedoogland bij uitstek, lastig vinden om dingen te verbieden.

Laten we het, in plaats van preventie, hebben over *gezond en gelukkig leven*: een soort Zwitserslevengevoel maar dan teruggebracht naar een werkelijkheid die iedereen aanspreekt en die voor iedereen bereikbaar is: meer beweging voor kinderen op school, rookvrije publieke ruimtes, betaalbaar gezond en lekker eten en een buurt waar mensen een beetje op elkaar letten en elkaar helpen waar nodig. De meeste Nederlanders zullen daar positief over zijn! Bovendien is daar voor inventieve productontwerpers - en slimme marketeers ook zeker iets aan te verdienen.

Nederland als blue zone

Op verschillende plekken in de wereld zijn er gemeenschappen waar gemiddeld veel mensen leven die

gezond 100 jaar of ouder worden. Deze plekken worden *blue zones* genoemd. Er is wel iets voor nodig: een omgeving waar gezond voedsel (weinig zout, suiker, verzadigde vetten) voor iedereen nabij en betaalbaar is, waar mensen elkaar een beetje in de gaten houden en waar je af en toe een praatje maakt met de buren. Waar pensioen niet bestaat, of wordt gezien als een kans om werk en privéleven op een persoonlijke en prettige manier anders vorm te geven, in plaats van als een afsluiting van je maatschappelijk leven. Waar gezorgd wordt dat kinderen kunnen sporten en bewegen en kunnen opgroeien zonder de gevaren van tabak en drugs op iedere straathoek.

“Als we in staat zijn onder de zeespiegel te wonen, laten we dan onze hoofden boven het maaiveld uitsteken en de wereld laten zien hoe wij hier ons eigen paradijs bouwen.”

“Een historische samenwerking tussen maatschappelijke partijen en overheid is met veel ploeteren tot stand gekomen.”

Als we een paar verstandige afspraken maken met de leiders en creatieve talenten in de industrie, waaronder voedselabrikanten, supermarkten en hun aandeelhouders, en met de stadsplanners, gemeenten en met werkgevers, dan kunnen we dit soort omgevingen toch ook in Nederland realiseren?

Kort geleden sprak ik toevallig met een groep van deze mensen. Inspirerende leiders, vaak met kinderen en dromen en bereid om samen te werken aan een dergelijk bijna-paradijs. Zo niet voor zichzelf, dan in ieder geval voor de volgende generatie.

Stel je eens voor dat deze mensen hun talent, hun netwerk en hun achterban zouden inzetten om van de Hollandse polder één grote blue zone te maken. Als we in staat zijn onder de zeespiegel te wonen, laten we dan onze hoofden boven het maaiveld uitsteken en de wereld laten zien hoe wij hier ons eigen paradijs bouwen.

